

Novičke NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1133

01.12.2024 (135)

Neimenovani junaki bele rase

6. del

Walt Disney

Ne bi želeli, da vašo življenjsko zgodbo napiše Mare Eliot. Razen če ste marksistični Jud ali rasni izdajalec, ki ljubi Jude. Razumljivo je, da noben samospoštovanja vreden belec ne more pričakovati poštene obravnave s strani tega biografa. Toda dokler ste še živi, se vam pred takšnimi, kot je gospod Eliot, ni treba bati. Kajti on je eden od tiste nove vrste "politično korektnih" supov, ki se hranijo z ugledom mrtvih ljudi. Poceni in enostaven način, da za knjigo vzbudiš kontroverznost (kontroverznost = prodaja), je očrnuti kakšno priročno umrlo osebnost, katere spomin je še vedno splošno spoštovan. In če zadevna žrtev ni bila prijateljica Judov, potem so možnosti, da si literarni šakal prisluži bleščeče kritike v hebrejskih glasilih, kot je "New York Times", praktično zagotovljene. Strahopetnost takšnih nekrofilnih piscev

Walt Disney

peresa še poudarja dejstvo, da se osebe, o katerih pišejo, ne morejo braniti, ker so vse mrtve.

Po tem, ko so raztrgali slavo belih junakov, kot so Henry Ford, H. L. Mencken in Charles Lindbergh, so se vulgarni hekerji lotili naslednjega objekta svoje požrešnosti, tokrat nikogar drugega kot Walta Disneyja. Če koga ni treba predstavljati, je to stric Walt, ena najbolj priljubljenih osebnosti 20. stoletja. Dokler se Mare Eliot ni odločil, da bo z naklonjenostjo sionističnim oblastnikom zaslužil honorar in na veliko omalovaževal ime resničnega arijskega genija. Zato ne preseneča, da je Eliotova druga knjiga, "Down Thunder Road" (Po cesti grmenja), obrekovanje Brucea Springsteena. Avtor je torej eden tistih prevarantskih sovražnikov bele kulture, ki je prodal lastno raso, ko je napihoval hvalospev drastično precenjenega košer rokenrola, medtem ko je s črnilom mazal in si prizadeval, da bi pristne bele junake, kot je ustvarjalec "Fantazije", odrinil na stran neskladnih izkrivljanj mastnega, skreganega Žida. Ironično je, da so prav te stvari, ki se Eliotu zdijo najbolj grozljive, dogodki v Disneyjevem življenju, ki jih bo vsak razumni bralec pozdravil. Zlasti nacionalsocialisti bodo "hollywoodskega temnega princa", kot ga označuje podnaslov biografije, ocenili višje kot kdaj koli prej.

Judovska past za Disneyja

Kljub odkriti sovražnosti (zavisti?) do svojega subjekta avtor prvič v tiskani obliki razkrije presenetljiv obseg nacionalsocialističnega ozadja Walta Disneyja in njegov splošno neznani vseživljenjski boj proti judovskemu prevzemu njegovega studia in države. Eliot pripoveduje, kako je Disney začel kot mlad, neznan ilustrator v zgodnjih dvajsetih letih 20. stoletja, ko je zapustil svoj dom v Kansasu in se preizkusil v Hollywoodu. Waitov prvi lik, Alica (po Lewisu Carrollu), je predstavil njegove inovativne filmske tehnike, ki so tako kot oni združevale animirane figure z živimi igralci. Vendar je za uspeh svoje Alice potreboval distributerja. Tako takrat kot danes je bila filmska distribucija zasebna domena Judov, ki so že od prvih dni kinematografije, kot da bi jih vodil instinkt, začutili njeno izjemno moč, da doseže in oblikuje miselne tokove nežidovskih množic. Zato je bil Disneyjev prvi agent Milton Feld, ki ga je usmeril v talmudsko podganje gnezdo, New York. Tam je padel v kremplje Margaret Winkler. Ta je poskrbela za prvo distribucijo njegove serije o Alenki, za katero je prejel 1 500 dolarjev na film, kar je bilo komaj dovolj, da bi upravičil stroške produkcije, vendar je bil to skromen začetek, za katerega je bil naivni umetnik iz srednjega Zahoda iskreno hvaležen.

Nekaj mesecev pozneje pa ga je Winklerjeva obvestila, da mu bo skoraj za polovico zmanjšala plačila, ker njegova serija ni bila dobro sprejeta in je v blagajnah izgubila denar. Eliot piše: "Disneya je veliko manj skrbelo znižanje kot to, zakaj njegovi filmi niso bili uspešnejši. Ni mogel vedeti, da Winklerjeva odločitev nima nobene zveze s kakovostjo njegovih filmov. Disneyjevi filmi so bili namreč med uspešnejšimi v Winklerjevem hlevu in so si začeli pridobivati stalnega privrženca vzdolž vzhodne obale. Ker pa se je Winklerjeva pred kratkim poročila z Charlesom B. Mintzem, nekdanjim agentom Warner Bros, je nanj prenesla popoln nadzor nad svojim podjetjem. Mintz je takoj zmanjšal vsa plačila dobaviteljem podjetja, ne glede na to, koliko so njihovi filmi zaslužili." Zdaj se je začela uganka Walta Disneyja.

Mintz se je nekega dne nepričakovano pojavil v studiu Hyperion ter Waltu in njegovemu bratu Royu lagal, da je serija Alice zaradi pomanjkanja zanimanja odpovedana. Walt se je "zaprl v svojo pisarno in tam ostal naslednji dan in noč, se ni hotel pogovarjati z nikomer in se krivil za neuspeh podjetja. Ni pa vedel, da se je Mintz redno vozil med New Yorkom in Hollywoodom, da bi se s Carlom Laemmlejem, ustanoviteljem Universal Pictures, pogajal o pogodbi za risanega zajca, ki bi konkuriral zelo uspešni seriji o mačku Felixu. Ko je bil dogovor končan, je Mintz našel način, kako bi Disneyjevi ne le ustvarili nov lik, ampak bi, če bi šlo vse po načrtu, "bumpini" (ali "goji"?, AVS), kot je Mintz za hrbtnom imenoval Disneyeve, na koncu prosili, naj prevzame njihov studio, da bi utrdili dogovor. Ko je minilo nekaj dni, je Mintz še enkrat obiskal Hyperion, tokrat z "dobro novico". Bratoma je dejal, da bi lahko rešil njun posel, če bi se domislila izvirnega risanega lika, na primer zajca."

Disneyjev Zajček v pasti

Walt se je popolnoma prevaral zaradi domnevno naklonjene pomoči svojega judovskega distributerja, zato se je zelo namučil, da je končno posnel film "Oswald, srečni zajec". Za koga naj bi bil Oswald srečen, bo postalo jasno ob pravem času. Mintz je kot prodani posrednik prejel dvojni honorar za distribucijo, saj je "črnilo" podpisal tudi za navidezno agencijo svoje nevpletene žene, "s čimer sta med Waltom in Laemmlejem nastali dve podjetniški postojanki". Oswald je bil takojšen in velik uspeh, ki je ustvaril "precejšnje dobičke" židovskemu agentu in židovski risanki. Upornik se je začel upirati šele, ko je po naključju odkril, da sta Mintz in Laemmle s prikritim trženjem Oswalda v igračah, sladkarijah, oblačilih in drugih otroških izdelkih, vse to brez njegove vednosti, soglasja ali sodelovanja,

pograbila dodatne milijone. Mintz se je pretvarjal, da je sočuten, in ga odvrnil od kakršnegakoli dejanja, ki bi lahko odvrnilo gospoda Velikega, Carla Laemmle.

Februarja 1928, ko sta bila Oswald in srečni zajec najbolj priljubljena risanka na ameriških platnih, je Disney z ženo Lillian v New Yorku podaljšal pogodbo z Mintzem, ki je Walta z velikim veseljem predstavil različnim producentom in režiserjem, ki so zdaj prihajali, da bi spoznali mladega animatorja iz Hollywooda. Istega dne je Mintz Walta posedel v svoji pisarni na Petah avenijah. "Potem je Mintz brez izgubljanja časa, v mirnem in intenzivnem slogu, ki se je razlikoval od tistega, ki ga je pokazal pri kosilu, sporočil, kar je dejal, da bo njegova edina in najboljša ponudba. S takojšnjim učinkom naj bi se Disneyjev predujem za risanko znižal z 2.250 dolarjev na 1.800 dolarjev. Če to ne bi bilo sprejemljivo, bi bila edina možnost, da Snappy (Mintzova agencija) prevzame vso nadaljnjo produkcijo risank o Oswaldu. Mintz je Walta opozoril, da bo za to uporabil Disneyjevo osebje! (Eliotova kurzivna pisava)" Značilno jidiš zarotniška prizadevanja so v daljnem Hollywoodu potekala že v istem trenutku, ko je Mintz med kosilom nagovarjal Walta, ko je večina Disneyjevih animatorjev hkrati "dala odpoved in sprejela delovna mesta pri Snappyju". Mintz je izkoristil Disneyjevo stisko zaradi nepričakovanega ultimata in se pretvarjal, da popušča, nato pa Waltu ponudil, da lahko obdrži pravice za Oswalda, če bo Snappy pridobil pravice do 50 % Disneyjevih studiev. To je bila večna zgodba o hudiču, ki se je prepiral, da bi si prisvojil človeško dušo.

Po Royevem nasvetu se je Walt odpovedal pravicam za svojo stvaritev, zajčka Oswalda, s čimer je izgubil vse svoje prihodke, vendar je obdržal lastništvo svojega drastično zmanjšanega studia. Walt in Lillian sta se žalostno odpravila na dolgo pot domov, saj sta z ukradeno lastnino izgubila tudi vse upe za prihodnost. Na tem žalostnem potovanju pa se je v rodovitnem umu Walta Disneyja rodil arijski genij, ki se odziva na velike ovire, da bi ustvaril Miki Miška. Vse ostalo je zgodovina. Povsem zasenčena z njegovim novim likom je bila usoda srečnega zajca Oswalda, ki se je pod Disneyjevim vodstvom prvotno izkazal za tako priljubljenega. Brez svojega ustvarjalca pa je Oswalda sreča hitro zapustila in že po nekaj kolutih je usahnil v pozabo. Prizadevanja Judov, da bi z Oswaldom ustvarili večni dobiček, in njihov poskus prevzema Disneyjevih studiev so se izjalovila, medtem ko je Walt Disney Productions v tridesetih letih prejšnjega stoletja dosegel svetovno slavo brez primere.

Disney v "ameriški nacistični stranki"

Walt, ki je bil ves čas osredotočen na svojo umetnost, ni opazil judovskega skupnega imenovalca, ki je povezoval Felda, Winklerja, Mintza in Laemmleja, in se tako pripravil na nov spor z Judi na življenje in smrt, ko je naivno dovolil Judom, da se pridružijo njegovi hitro rastoči organizaciji. Zagotovo je v času, ko se je še boril za obstanek, le malokdo verjel, da se mu bo po Mintzovi zaroti uspelo vrniti. Toda z njegovim nepričakovanim uspehom po Mickey Mouseu so ga Judje spet začeli opazovati kot sredstvo za dosego svojih ciljev. Med animatorji, ki so se po Mintzu pridružili Disneyjevim studiem, je bil tudi Arthur Babbitt. Walt ni vedel, da je bil Babbitt poleg tega, da je bil Jud, tudi na seznamu FBI kot simpatizer komunistov. Na skrivaj je začel pripravljati temelje za stavko, ki bi Disneyjeve zaposlene vključila v odkrito marksistični ceh risarjev. To, da so bili ti isti zaposleni najbolje plačani animatorji v poslu z zglednimi delovnimi pogoji, ni imelo nobene zveze z Babbittovimi zahtevami, saj je bil njegov edini namen, da bi Disneyjeva produkcija postala še en mlin za rdečo propagando. Potem ko Eliot poveljuje (in nehoti razkrije), da je Komunistična partija ZDA ustanovila in manipulirala z Gildijo scenaristov, se zgraža, da so komunisti "še naprej igrali pomembno vlogo pri politizaciji hollywoodskih državljanov" v štiridesetih letih prejšnjega stoletja.

Po tem, ko se je Disney pred tem soočil z izumrtjem s strani kapitalističnih Judov, se je zdaj soočil s komunističnimi Judi, ki so nameravali prevzeti njegov studio. Metode so bile drugačne, toda sovražnik je bil isti. Končno je prepoznal identiteto nevarnosti in začel iskati odgovore. Eliot navaja: "V času, ko je Disney pomagal organizirati neodvisne filmske ustvarjalce proti glavnemu toku industrije, je Lessinga (Guntherja Lessinga, Disneyjevega odvetnika in tesnega prijatelja) spremljal tudi na sestankih in zborovanjih ameriške nacistične stranke (sic)." Ameriška nacistična stranka je bila ustanovljena leta 1958, približno 20 let po dogodkih, ki jih opisuje Eliot. Shode, ki se jih je udeležil Walt Disney, je vodila organizacija "Silver Shirts" Williama Dudleyja Pelleyja, zgodnja nacionalsocialistična organizacija in ne stranka s kakršnim koli političnim programom, razen ohranjanja nevtralnosti ZDA.

Babbitt, pobudnik stavke, je Disneyju sledil na sestanke Srebrne srajce in vohunil za njim: "Neposredno pred vstopom v vojno je nacistični stranki sledila majhna, a zelo zvesta, domnevam, da legalna skupina. Izvod knjige "Mein Kampf" je bilo mogoče kupiti na vsaki stojnici v Hollywoodu. Nihče me ni prosil, naj grem na kakšno srečanje, vendar sem šel, iz radovednosti. To so bili odprti sestanki, ki se jih je lahko udeležil vsakdo, in sam sem želel videti, kaj se dogaja. Večkrat sem opazil Walta Disneyja in Guntherja Lessinga ter številne druge ugledne hollywoodske osebnosti, prizadete zaradi nacizma. Disney je ves čas hodil na

sestanke. Povabili so me na domove več uglednih igralcev in glasbenikov, ki so vsi aktivno delali za ameriško nacistično stranko. To sem povedal prijateljici, ki je bila takrat urednica revije "Coronet" in me je spodbudila, naj zapišem, kar sem opazil. Imela je nekaj zvez z FBI-jem in je moja poročila predala." Da marksist Babbitt ni imel nobenih zadržkov pri sodelovanju z arhekonzervativnim FBI, ko je šlo za boj proti nacistom, ne bi smelo presenetiti nikogar, ki se zaveda, da je dvoličnost druga narava judovske mentalitete. Ne brez razloga ga je Disney imenoval "glavna kanalizacijska podgana".

Miki Miška ali lena podgana?

Toda pravo politično prebujenje je Wait doživel med poslušanjem nacionalsocialističnih govornikov. Prvič je spoznal dejstva o judovizaciji Hollywooda in začel razumeti vzroke za svojo dilemo z Mintzem in drugimi, ki ji je sledila sedanja težava, a la Babbitt. Ironično je, da judovski prevzem ameriške filmske industrije ni nikjer bolj jedrnato predstavljen kot v lastni protidisneyjevski biografiji Mare Eliot. Poudarja, da se je filmska produkcija začela okoli začetka stoletja kot povsem nežidovsko podjetje, ki ga je vodil njen izumitelj Thomas Alva Edison. On in ostali njegovi arijski kolegi kinematografi so se dobro zavedali svoje javne odgovornosti, zlasti v zvezi z otroki, da predstavljajo etične, visokokakovostne filme, ki so moralno neoporečni in umetniško vzpodbudni.

Vendar je judovski instinkt kmalu zaznal finančne možnosti tega novega medija, saj je pritegnil nizka nagnjenja množic: "Edisona je zelo vznemirila nenadna in obsežna priljubljenost prve novosti novega stoletja, uličnih nikelodeonov, zabavišnih salonov, ki so se najprej pojavili v newyorški četrti Lower East Side. Menil je, da so ponujali "peep show" in druga grozljiva razvedrila, namenjena zadovoljevanju telesnih užitkov delavca, in tako pocenili prefinjeno filmsko umetnost. Leta 1910 je Edison ustanovil prvo filmsko zvezo, ki je postala znana pod imenom "Trust". Njegov namen je bil zaščititi javnost (in svoje finančne interese) pred nemoralnim smetjem, ki so ga proizvajali tako imenovani "judovski dobičkarji", ki niso le vodili nikelodeonov, temveč so tudi sami snemali filme, ki so jih predvajali v njih. Na to se je odzvala neodvisna skupina večinoma judovskih filmskih ustvarjalcev pod vodstvom Carla Laemmle, ki je ustanovila lastno distribucijsko organizacijo ali borzo, kot so jo imenovali. Organizirali so učinkovito, čeprav nezakonito podzemlje za uvoz tujega surovega filmskega materiala in opreme, ki jim je omogočilo, da so še naprej snemali filme."

Vendar Edison ni bil pretirano civiliziran slabič, kot so današnji korporativni slabiči. Organiziral je svoje lastne Stormtrooperje. Kot pravilno poroča Eliot, so "razbili igralne salone za nikelodeone in v soseskah, v katerih so se nahajali, zanetili požare, ki so bili dolgi kot blok." To je bil edini argument, ki so ga Judje razumeli, in deloval je. New York je bil spet čist. Toda Judje so bili odlični samo v preživetju, zato se je Laemmlejeva tolpa, "da bi se čim bolj oddaljila od Edisona", preselila v Kalifornijo. "Tam so našli poceni nepremičnine, odlično podnebje in naravno zaščito 3000 milj dolgega varovalnega pasu. Kalifornija jim je dala drugo priložnost za snemanje filmov.

"V nasprotju s svojimi zgodnjimi kolegi na vzhodni obali so bili vodje hollywoodskih studiev manj zainteresirani za umetniško eksperimentiranje kot za dobiček. Na platno so dali tisto, kar se je najbolje prodajalo. Javnost je bila pripravljena plačati za filme, polne seksa in nasilja, in Hollywood jih je z veseljem snemal. Vendar hollywoodski mogotci niso imeli pojma o tem, kaj pomenijo "družbeno sprejemljivi" filmi. Niso vedeli, ali so njihovi filmi moralni ali nemoralni, in bilo jim je vseeno. Zanje so bili filmi izključno sredstvo za ustvarjanje dobička, ne pa orodje izražanja. Čim več denarja je film zaslužil, tem boljši je bil. Kadarkoli je bila industrija napadena zaradi moralne pokvarjenosti, nihče od hollywoodskih lastnikov ni verjel, da je težava povezana z moralo.

"In prav v tem je bila seveda težava. Med tistimi, ki so Hollywood pravilno dojemali kot mesto, v katerem prevladujejo Judje, so bili za mnoge v vladi in zasebnem sektorju le pogani, ki niso sposobni razumeti, kaj šele načrtovati bistva krščanske morale. Menili so, da so judovski poslovneži v Hollywoodu zaradi zaslužka pokvarili obliko umetnosti in s tem prispevali k vse večji moralni pokvarjenosti Amerike. Po besedah Henryja Forda so bili odličen primer naraščajočega problema Amerike, njenega prihoda 'mednarodnega Juda' v času stoletja."

Ford tudi ni bil edini znani ameriški arijec, ki je nasprotoval hebrejskemu Hollywoodu. William Randolph Hearst, ki "ni bil prijatelj ne Judov ne filmske industrije", je objavil vrsto uvodnikov, v katerih je dokumentiral izrojenost in marksizem, ki se pojavljata v filmih. "Hearstova kampanja je dobila veliko podporo v kongresu, kjer se je definicija filmske morale z leti razširila in je poleg spolne provokacije vključevala tudi politično subverzijo. Marca 1929 je ameriški senator Smith Brookhart povzel po njegovem mnenju vse slabše razmere v Hollywoodu kot nič drugega kot boj za dobiček na račun spolne in družbene morale med konkurenčnimi studii, ki jih vodijo 'kopice Judov'."

Miki Miška in svastika

Ko je Walt Disney spoznal dejstva o judovski moči v Hollywoodu, so se mu pred očmi spustile tančice in prisegel je, da bo njegov studio za vedno ostal brez Judov. Poleg skrbi za svojo umetnost se je želel boriti proti isti grožnji, ki je ogrožala njegovo državo in civilizacijo. Ker se je zavedal, da bi članstvo v odkriti nacionalsocialistični skupini le še dodatno prililo olja na ogenj, ki so mu ga pripravili njegovi sovražniki, se je Disney raje pridružil "bolj uglednemu" gibanju America First, krovni organizaciji konservativnih, desničarskih in celo fašističnih ter nacionalsocialističnih skupin v državi, vključno s skupino Silver Shirts, ki je nasprotovala vojni histeriji, ustvarjeni od prestolnice države v Washingtonu do filmske prestolnice v Hollywoodu. Walt je res postal odkrit aktivist, celo delil si je govorniški oder z Charlesom Lindberghom na množičnih shodih in radijskih govorih America First po vsej državi,

Ker je bil vedno duhovit, se ni mogel upreti, da ne bi v svoje ilustracije skrivaj vnesel skrivnostne podpore zadevi. Neizogibno so se tega nalezli tako prijatelji kot sovražniki: "Nekateri so v Disnevovem delu začeli opazati 'skrivne signale', med drugim tudi svastiko na zadnji plošči risanega stripa 'Miki Miške' z 19. junija 1940. Občutki, ki so spremljali strip, so nazadnje dosegli mizo J. Edgarja Hooverja, potem ko je eden od Disneyjevih 'oboževalcev' pisal šefu urada in navajal izdajo z dne 19. junija. Oboževalec je svetoval, da je "v zadnjem delu stripa Mickey Mouse Walta Disneyja zelo izrazita svastika v obliki dveh prekrižanih glasbenih not"." Dejansko se zdi, da zadevni kljukasti križ ni naključen, saj je nameščen nad besedami "the old cowhand". Disney, navdušen jahač, se je med svojimi kolegi vikendaši pogosto imenoval "old cowhand". Karikatura je bila verjetno mišljena kot notranja šala, edino javno mesto, kjer je Walt menil, da se lahko identificira z nacionalsocializmom, četudi skrivnostno.

Medtem je Babbittova stavka škodovala njegovemu studiu, saj je odvedla ključne animatorje. Židovski komunistični stavkajoči so delali v rokavicah z židovskimi kapitalističnimi filmskimi mogotci, ki so še vedno želeli tako ali drugače nadzorovati Disneyja, kot je bil Frank Tashlin, vodja podjetja "Screen Gems" Harryja Cohna: "Med prvimi, ki so podpisali pogodbo s Tashlinom, je bil David Swift, eden najmlajših in najbolj obetavnih Disneyjevih animatorjev. Ko je Walt izvedel, da namerava Swift oditi, je po besedah umetnika "končno poklical mene in z lažnim judovskim naglasom rekel: 'Dobro, Davy, fant, greš delat za te Jude. Tam je tvoje mesto, pri teh Judih.'"

Vrhunski Jud zasegel Disneyjeve studie

Disneyjeva prizadevanja, da bi preprečil, da bi se njegova država zapletla v vojno za osvoboditev judovskih dobičkov, so se nenadoma končala takoj po Pearl Harborju. Njegov studio je zasegla ameriška vojska in prisiljen je bil brusiti propagandne kratke vsebine, ki jih je vodil nihče drug kot finančni minister Henry Morgenthau, avtor krvavega "Morgenthauovega načrta" za likvidacijo nemškega naroda zaradi neodpustljivega greha antisemitizma. "Royu in Lessingu se je grenko pritoževal, kako je studio zdaj prisiljen sprejeti "tega Žida", kot je Walt imenoval sekretarja, ne le kot svetovalca, temveč kot polnopravnega partnerja, ki želi biti odgovoren za vse. Po Waltovem mnenju je studio zdaj deloval z Morgenthauovim sporočilom, ki so ga prenašali Disneyjevi glasniki - politični propagandni filmi, ki so izkoriščali priljubljenost tega ameriškega miška Mickeyja, njegove srčne izbranke Minnie, prijatelja Donalda, tovariša Goofyja in psa Pluta. V nekem trenutku naj bi Disney svoje ljubljene like označil za ujetnike, ki so prisiljeni nastopati kot številni mali pinokiji za Morgenthaua, podobnega Stromboliju."

Vendar je bila judovska okupacija Disneyjevih studiev kratkotrajna in vojska se je leta 1943 umaknila. Walt je nato nadaljeval boj proti naraščajočemu valu marksizma, čeprav je bil jalov, predvsem s pričanjem pred različnimi vladnimi preiskavami o komunistični infiltraciji v umetnosti in zabavnih medijih. Vendar se Jude nikoli več niso uspeli uveljaviti v družbi Disney Productions, vsaj dokler je živel, njegovo ime pa je po vsem svetu še naprej veljalo za sinonim za odličnost v popularni kulturi.

Disneyland preplavile podgane

Po njegovi smrti leta 1966, ko je bil star 65 let, je studio prešel na njegove dediče. Njihovi prepiri in nesposobnost so privedli do hitrega propada Disneyjevih izdelkov in korporacije, kar je povzročilo nevarno krizo za njihovo umetniško in finančno zapuščino, hkrati pa odprlo nove možnosti za starega sovražnika: "Saul Steinberg, majhen, okrogel možakar z luknjami za krogle namesto oči in črnimi lasmi, za katerega je eden od sodelavcev dejal, da niso tako temni kot njegovo srce, je prišel do sklepa, da je Walt Disney Productions v svojem trenutnem oslABLjenem stanju v odličnem položaju za prevzem podjetja. Steinberga je pritegnilo nenehno padanje vrednosti Disneyjevih delnic. V začetku leta 1984 je Disneyjeva delnica stala 45 dolarjev, kar je bilo manj kot 84 dolarjev v prejšnjem letu. Steinberg je želel prevzeti studio v težavah in prodati njegova posamezna sredstva - filmsko

knjižnico, studio v Burbanku, zabaviščne parke - za znesek, ki bi mu po njegovem mnenju prinesel ekvivalent 100 dolarjev za delnico, kar bi pomenilo ogromen dobiček v višini več kot dvakratnika njegove naložbe."

Toda Steinberg je bil le prvi od šakalov, ki jih je v času propada družbe Disney Productions privabil vonj po mrhovini osebnih priložnosti: "Vlagatelji v velike pakete podjetij, ki bodo kmalu napadena in katerih delnice se bodo zato nenadoma in strmo povečale, so bili pozorni na dogajanje v Disneyju. Čez noč je v igro vstopil Ivan Boesky. Njegov cilj ni bil prevzeti studia, temveč le izkoristiti pričakovano rast vrednosti delnic, ki bi naravno sledila vsakemu nenadnemu velikemu nakupu - Steinbergovemu, Roya E. Disneyja ali njegovemu lastnemu. Boesky je tako postal četrti največji delničar studia Walt Disney."

Na koncu je bilo vseeno, kateri od mrhovinarjev je na koncu prevzel oblast. Zmagovalni šakal je bil Michael Eisner, odgovoren za distribucijo takšnih "epov", kot so protinacistični "Raiders of the Lost Ark", rasno mešani "An Officer and a Gentleman" in odkrito boljševiski "Reds". Na podlagi teh finančno uspešnih, čeprav umetniško in moralno spornih filmov je Disneyjev upravni odbor, demoraliziran po 325 milijonih dolarjev, ki jih je "zeleno izsiljeval" Saulu Steinbergu, dovolil Eisnerju, da postane vodja studia. Resnici na ljubo je Disneyjeva vrata na široko odprl svojim izbrancem, kot sta Jeffrey Katzenberg in Richard Frank, oba direktorja Paramounta, ki sta studio rešila pred finančnim uničenjem z množičnim odpuščanjem in drastičnim znižanjem visokih standardov produkcijskih vrednosti, ki jih je uvedel Walt.

Družba Disney Productions se je resda gospodarsko opomogla, vendar si nikoli ni opomogla umetniško. "Vendar pa so bili med navdušenjem zakopani tudi nezadovoljni glasovi številnih Disneyjevih veteranov. Predvsem stare animatorje je motil skoraj popolnoma računalniški slog animacije studia. Čeprav je Walt sam ljubil tehnične inovacije, so mnogi Disneyjevi veterani menili, da je studio opustil svojo ustvarjalno dediščino, umetnost ročno risane animacije v službi pripovedovanja zgodb. Pritoževali so se, da novi filmi niso videti nič drugega kot slabo prikrite ponovitve veliko boljših izvirnikov. Eden od dolgoletnih Disneyjevih animatorjev je trdil, da je film "Honey, I shrunk the kids" z motivom večjih in manjših otrok v resnici zgolj predelava filma "Alica v čudežni deželi". Veterani pripovedovalci so menili, da je lik zajca Rogerja zelo podoben Waltovemu izvirnemu Oswaldu.

Seveda pravi razlog za depersonalizacijo in brezizrazno generično kakovost današnjega prepakiranega Disneyjevega izdelka ni Jay z novimi računalniškimi

tehnikami, temveč ga je mogoče najti v brezobličnih poslovnih, ki zdaj nadzorujejo ogromen Disneyjev imperij, ki si ga njihovi vrstniki niso nikoli dovolj ustvarjalno zamislili ali zgradili. Tudi prepoznavnega Eisnerja ni več: "Ker je bil morda previden zaradi obljube predsednika Billa Clintona o strožjem davku na kapitalski dobiček, je unovčil večino svojih delniških opcij in domov odnesel ček za 192 milijonov dolarjev.

"V gostilni v Burbanku je sin enega od prvotnih Disneyjevih filmskih ustvarjalcev sedel v gostilni in pil škotsko s sodo. Ob novici o Eisnerjevem poslu z delnicami se je zasmejal. Potresel je z glavo, spil požirek in se naslonil nazaj. "Kaj mislite, kaj bi si stari Walt mislil o Judu, ki bi v njegovem studiu zaslužil toliko denarja?"

Tako se konča najnovejša biografija največjega svetovnega animatorja. Na naslovnici je njegova fotografija, ki meče senco zloveščega profila, ki naj bi očitno pripadal Waltu Disneyju. Toda podoba s hroščjim lokom, pohlepniimi usti in nosom s kljuko ni podobna arijskemu ustvarjalcu filmov "Sneguljčica" in "20.000 milj pod morjem".

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHEFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS - UND AUFGABENKAMPFSTUN
Number 128 Copyright 1975 26 April 1947 01/26

Der Kampf geht weiter !

Seitung Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Vorkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Schwerpunkte von Völkern, Völkern, Völkern und Völkern haben nicht ausgereicht, das Leben der gesamten Welt umsonst hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu entziehen.

Alle Nationalsozialisten und sonstige
erfahrene Völkern und Kampfgewissen
müssen Schritte an Schritte im Kampf um
die Erhaltung unserer weißen Völkern
Die Bewegung ist zwar stärker ge-
worden, aber die Gefahr des biologischen
Völkern ist heute noch viel größer als in
der Vergangenheit.

Die völkern haben sich seit dem Jahre
des Völkern - gegen alle weißen
Völkern (Völkern) - an Völkern, Völkern und
Zerwörung, Überwindung und An-
erkennung.

Ob "Jagd" oder "Jagd", ob in
Waldung oder in Wäldern, ob in
Freizeitparken, Wäldern oder
auf einem Schiffsfeld, ob in der
Nationalsozialisten ist unser Pflicht!

Heil Hitler!
Gottfried Lauck

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT!**

Novičke NS
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Prednje poročilo
Intervju z Molly
Tretji del

NSK: Vali trenutni projekti so očito povezani s filozofijo in umetnostjo.

Opisite svoje mnenje o vplivu teh tem na politiko.

Molly: Poskušam se vedno posodabljam fotografiranje, vendar se večinoma osredotočam na Adolfa Hitlerja in Vojko človeštva (www.mourningthescientist.com/truth.htm). Zdaj sem na 21 straneh, a imam še veliko dela. Preučevanje druge svetovne vojne je absolutno minsko polje informacij. Ko sičeš informacije o eni stvari, najdiš še dve stvari, ki jih je treba raziskati. Počutil se, kot da si urbo-olog, ki odkriva zapuščeno preteklost. Preteklost, za katero bi raje, da ne bi pršla na dan. Za poplavo informacij in slik se lahko posvetimo zbiranju internetu. Izjemno redke stvari so se z leti

the NEW ORDER
Number 179 (132) Founded 1975 April 26, 2017 01/26

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the word of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other society-aware Europeans and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and extermination.

Whether "Jagd" or "Jagd", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Heil Hitler!
Gottfried Lauck

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT!**

NSDAP/AO je največji na svetu
Ponudnik nacionalsocialistične propagande!
Tiskane in spletne periodične publikacije v številnih jezikih
Na stotine knjig v mnogih jezikih
Na stotine spletnih strani v mnogih jezikih

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

The Poisonous Mushroom
Julius Streicher, Reich Minister of Propaganda

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Hitler in Italy
Heinrich Hoffmann

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

The Sins of High Finance
Theodor Fritsch

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!